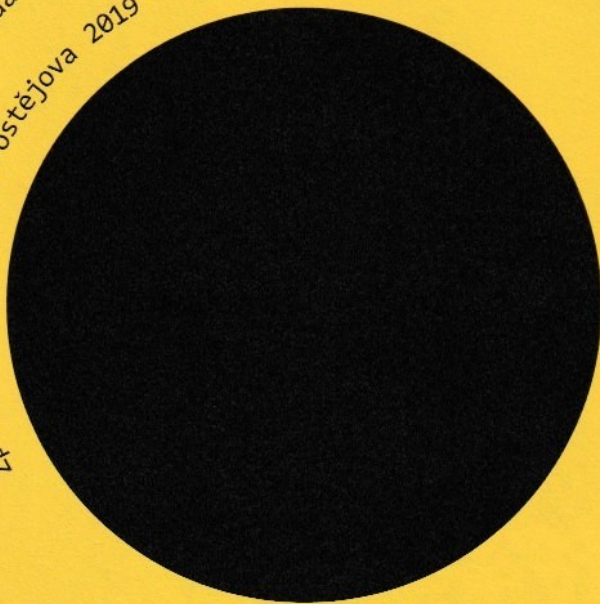

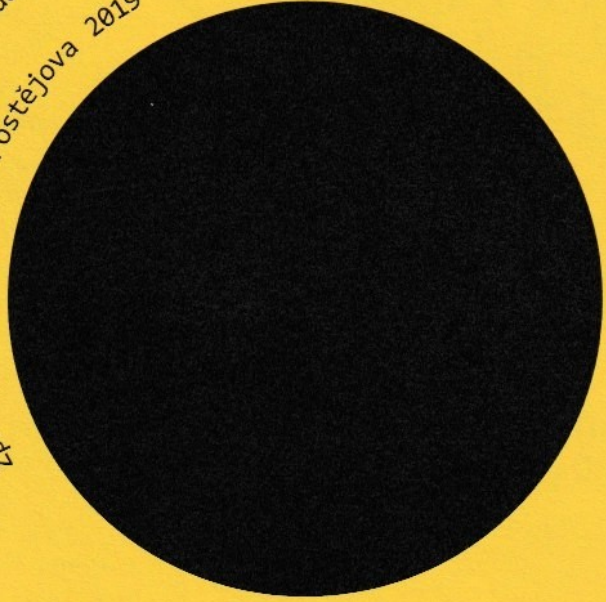
díl druhý: Kolize

redakce Wołkráče #wp19 redakce wp
Zpravodaj Wołkrova Prostějova 2019

díl druhý: Kolize

redakce Wołkráče #wp19 redakce wp
Zpravodaj Wołkrova Prostějova 2019

Ú v o d n í k

Všechny své odpadky nosím s sebou

Po koncertu Zrní si čím dál víc uvědomuju, k čemu všemu ten nadpis může mířit. V tom, abych mířila i k takovým obecným lidským otázkám, mi brání nespokojenost v čistě praktické rovině. Prošla jsem se tu s plastovými obaly v rukou věru dlouhou cestu, a ačkoliv trpím tím, že jsem děvče spíše stydlivého vydání, začala jsem se mezi kolemjdoucími tázat, kde tu je nejbližší recyklovací stanoviště. Ve všech případech jsem byla odkázána na nejbližší popelnici určené na směsný odpad. A co teď s tím? Ty kontejnery určené k třídění odpadu před DUHOU vždycky byly. Ach, kde jsou?

Protože se po dnešku zdá, že se bez obalů tak docela neobejdeme, příkládám QR kód s lokalizací všech kontejnerů na třídění. A pak mě napadá několik praktických tipů. Na rohu parku před Národním domem se nachází ob-

chod Bez Obalu v srdci Hané, který vřele doporučuju Vaší pozornosti. Navíc jsme v letošním roce všichni obdrželi apartní festivalový batůžek, který Vám může skvěle posloužit pro nákup menších rozměrů (zde opatrně! Moničin pokus vměstnat do batůžku nákup neskromného rozměru se nesešel s úspěchem). V případě žízňně po některé z domácích limonád z místních kaváren nabízím k zapůjčení půvabné měděné brčko, k vyzvednutí je v redakci, hygiena zajištěna solidním čistícím kartáčkem! Ale opatrně, dala mi ho máma.

Měla jsem pro Vás připravenou omluvu za to, že předkládám úvodník na tak otřepané téma. Po rozhovoru s Honzou Ungerem ze Zrní jsem si uvědomila, že se omlouvat nebudu. Že důležité věci se neotřepávají a hlavně nebagatelizují. Ráda bych poděkovala dramaturgům doprovodného programu za zvolení Zrní jako první kapely, která v letošním ročníku vystoupila. Je to důležité.

V naději

Kateřina Prášilová

Soutěž: Nahraj

Na programu letošního wolkráče je 9 divadelních představení. To je málo, my chceme víc...

Desáté a beztak nejpozoruhodnější divadlo tedy musí vzniknout za pochodu: bude jím festivalové dění, zpravodaj, zabouchnuté dveře od hotelového pokoje, kalhoty polité vínem, festivalové lásky, krásky, nedorozumění, intelektuálské disputace, procházky ztichlým městem, koupání se v kašně a sleva na jahody v Bille.

V hlavních rolích: vy, my a Prostějov 2019!

Pusťte se do toho a dejte nám vědět: podle našich denních instrukcí (nebo úplně jinak, je to vaše hra) vytvořte fotku, storýčko (@redakcewp), napište kus textu, dialog, udělejte rozhovor s náhodným člověkem, uspořádejte happening, uvařte guláš, zahrajte si piškvorky.

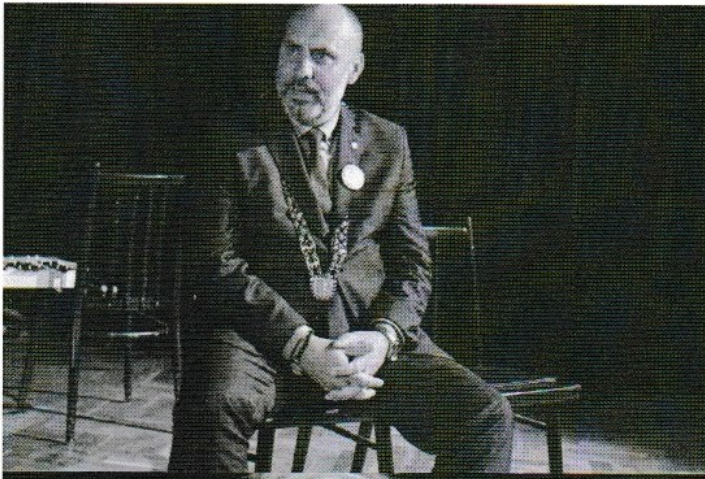
Svůj (pře)čin zdokumentujte a doručte ho redakci WP. Jsme v Duze v kanclu, na FB (Redakce Wolkráče) a na Insta (@redakcewp).

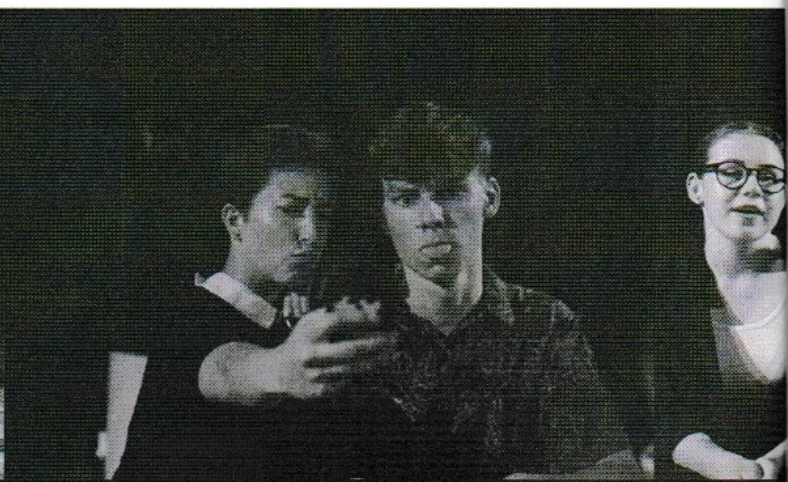
Středa: KOLIZE

Zařazení dramatického prvku (rozpor nebo konflikt), který vyvolává dramatické napětí a potřebu jej vyřešit: ikonické místo Wolkrova Prostějova

druhé pivo v Prostějově
Jitka Hejlová z redakce
svačina z BILLY
jeden recitátor z každé
kategorie
něco (na první pohled)
poetického
něco (na první pohled)
pohoršujícího
nádvoří zámku

Zlomte vaz !

Rekordy Wolkerova Prostějova

Někdo by mohl po přečtení první části této rubriky namítnout, že rekordy kazí charakter a neměla by jim být věnována přílišná pozornost. Tito lidé se totiž domnívají, že přílišná medializace rekordů a úspěchů vede mezi lidmi k nezdravé soutěživosti, až nepřejícnosti. Že takovéto úspěchy jiných vzbuzují závist a trudnomyslnost. Tohle přece já nikdy dokázat nemůžu. Nikdy nebudu tak dobrý jako on! Existují dokonce studie, samozřejmě amerických vědců, které zcela přesvědčivě ukazují, že počet překonaných rekordů v roce je přímo úměrný počtu sebevražd. Logika se zde zdá jasná.

Já však naproti tomu tvrdím, že rekordy jsou nám motivací a inspirací. Vždyť stačí málo, abyste se dostali třeba na stránky této rubriky. Stačí vám k tomu například překonat rekord Martina Kuncla z minulé rubriky. Prostě odleťte do Koreje a vraťte se těsně před Wolkráčem. Vidíte? Tak málo stačí. Netřeba propadat trudnomyslnosti.

S trochou štěstí zvládnete nějaký ten rekord už během letošního ročníku. Pokud ho však chcete dostat na stránky této rubriky, musíte jeho plnění nahlásit redakci a pořídit video z jeho překonávání. Je to neuvěřitelná příležitost nesmazatelně se natisknout do stránek zpravodaje a inspirovat všechny ty, kdo přijdou po vás.

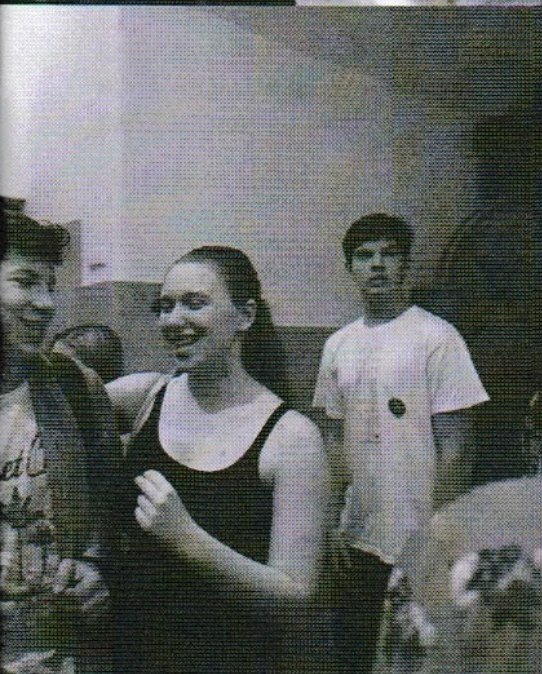
A nyní už rekordy dnešního dne:

Dnešní tři představení se zvládla odehrát v rekordně krátkém čase. Tři divadla za dvě hodiny, včetně přestaveb. Já tleskám, gratuluji a vyzývám všechna další představení, aby zvedla hrozenou rukavici. S trochou štěstí se v pátek dostaneme pod hodinu na tři divadla, a to by bylo něco. Tak rychle krátit, nejde o umění, jde o čas.

Monice se povedlo v rekordním čase roztrhnout batůžek, který dostala od pořadatelů. Stačila jí na to pouhá půl hodina. Monika však tvrdí, že se správným tréninkem se dokáže dostat pod deset minut. Tímto vyzývám pořadatele, aby pro Moniku obstarali zásobu batůžků, které by mohla ničit, tento rekord za to stojí.

Jeden nejmenovaný redaktor zvládl za dnešek přečíst třicet položek ze svého seznamu ke státnicím. Doufá, že to už nikdy překonávat nebude.

Vít Marušák

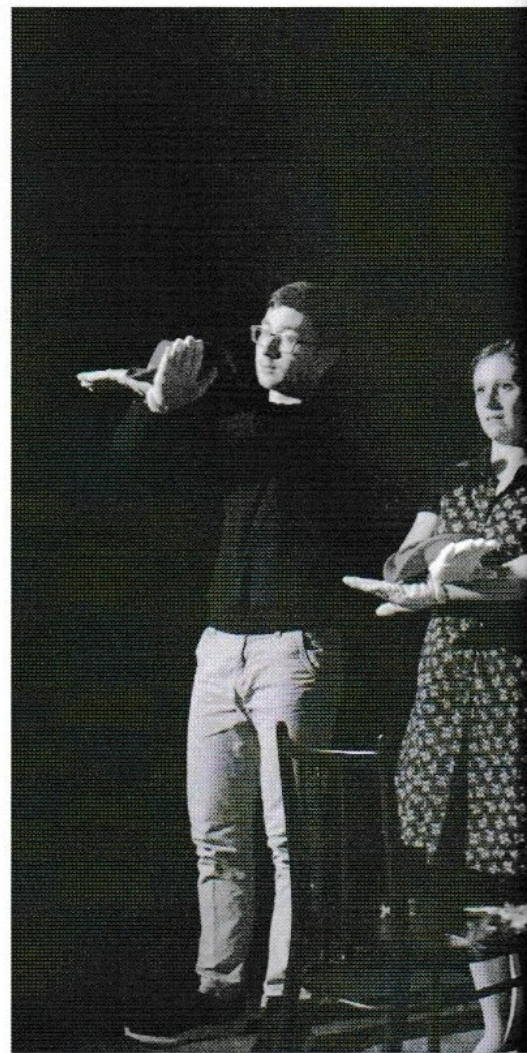
CIVÁRAMO S CIBULKOU, Veselí nad Moravou: Kabaretní kuriozita

Tak tedy prozkoumejme, jaké možnosti skýtá tato hravá kabaretní kuriozita? Miloš Macourek vždy uměl pracovat nejen s fantazií a groteskou, ale i s temnotou, úzkostí, nesnadnými sny a nečekanými změnami identity. Tu se umělým dýcháním vycpaný mamut ožíví, onde kouzelný prsten Arabele provádí kruté vtipy. V této povídce do spořádané rodiny Blumenfeldovy vpadne, oslava synáčkových narozenin. Role jsou rozděleny - paní Blumenfeldová musí vždycky stihnout vše a oba pánové, velký i malý nemají doma povinnosti žádné. Na jednu ženu je toho skutečně víc než mnoho, vše ovšem běželo by nezměněně dál, nebýt toho, že na oslavě narozenin večer v kabaretu, hypnotizér znavenou paní Blumenfeldovou uspí a přiměje ji k letu nad střechami města. Otce a syna tak absencí manželky a matky neplánovaně, ba nečekaně ztrestal. Zatímco paní Blumenfeldová užívá si tak vzácné svobody a s racky na obloze chechtá se, domácnost bez ní směřuje k chaosu a ke zkáze. Tak tedy opět vzhůru za hypnotizérem, ať napraví, co způsobil, otec a syn tedy vítězně vzlétnou za matkou a nákupními taškami ji opět nesmlouvavě stáhnou do její domácí poroby.

Tolik ve stručnosti Macourkův příběh sám. Jak sympatickou partou Moraváků z Veselí je hrán? Krátce řečeno - svižně,

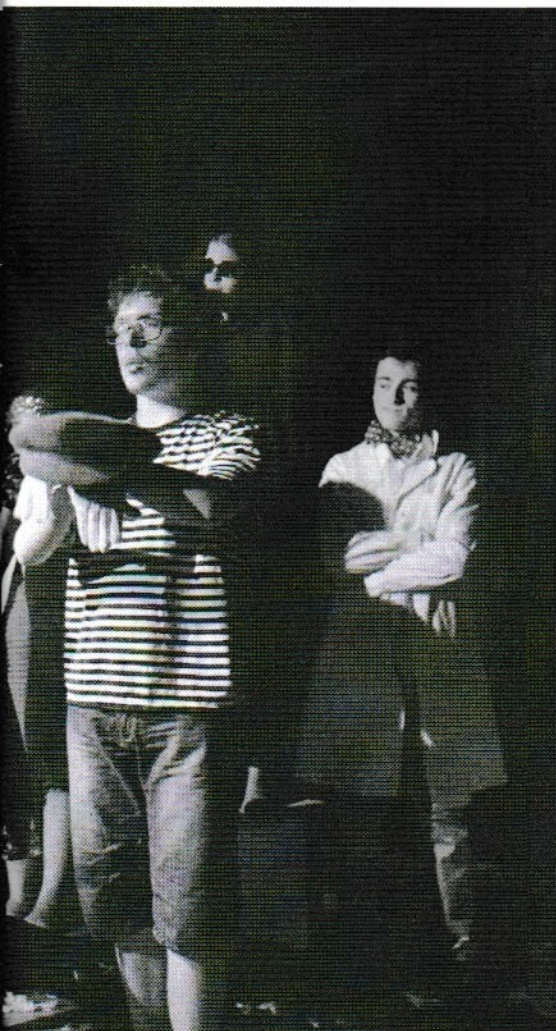
chytře, muzikálně i múzicky. Kostýmy, rekvizity, hudba i zvuky mají půvab scénický a pohyb hlavní představitelky v pasážích letu se blíží téměř tanci. Tvar má kultivovanost a eleganci, libě znějí zvuky xylofonu, poeticky se tu snáší peří. Všichni protagonisté vědí, co mají hrát, textu rozumí a věří. Věty se v labyrintu inscenace odvíjejí plynule, jak nit Ariadny, zdálo by se skoro, že zádrhel tu není žádný a přece vkrádá se mi na mysl několik kacířských otazníků. Opravdu je to jen groteskní anekdota, pouhá půvabná drobníčka, v níž nelze skrytou dýku krutosti ani vytušit? Jistě, dá se to takto hrát, může to takto být. Přece jen myslím si, že „úlet“ paní Blumenfeldové, by měl být pro otce a syna větším zlomem. Překvapením, šokem, katastrofou. Rozmazlený kluk věčně kňourá. Otec je zmateně zoufalý a domem se line puch večere spálené na uhel. Tohle je dáreček, který synáček dostat měl? Neměly by se tu hravost a libost překloupat více do grotesky? Změnit prostředky? Vyostřit konflikt? Však ony to ty desky, co znamenají svět, s rozkoší unesou. Ba co víc, ony to lačně chtějí - po moravsku - chcou! Prostě nejen v Prostějově to více vyostřit a stříhnout už někde od půlky. Ubrat poetického kompotu a přidat víc čerstvě nakrájené cibulky!

Radovan Lipus

kuriozita

AMO s cibulkou

Rozhovor se souborem CIVÁRAMO s cibulkou o představení Kabaretní kuriozita

Antikoncepční pohádka, milé děti

Jedna slečna po zhlédnutí vašeho představení poznamenala, že to byla vlastně tragédie. Jakým žánrem byste *Kabaretní kuriozitu* označili vy sami?

Marie: Pracovní název pro tohle představení je „antikoncepční pohádka“. Postava matky, paní Blumenfeldové, je docela dost zničená: jako

bychom říkali „nepořizujte si děti“. Samozřejmě to není myšleno úplně doslova, ale z představení to tak může vyznít. Takže trochu tragédie to asi je.

Sára: Svým způsobem lze ale říct, že to není tragédie – je to prostě život.

Kluci: Neboli tragédie...

Jak jste pracovali? Přišel vám do cesty nejprve text, nebo jste se odrazili od nápadu pracovat s perkusemi a roztodivnými předměty?

Šimon: Ono to celé nastalo tak, že jsme původně měli úplně jiný text a chtěli jsme k němu přistupovat nějak takto, kabaretně, už od samého začátku. Nakonec jsme si uvědomili, že vybraný text je pro takové uchopení nevhodný, takže jsme ho opustili, spojili jsme se ještě s druhou přednesovou skupinou, vybrali jsme si tento text a v podstatě přes noc představení vytvořili.

Víťa (vedoucí): Přes noc vznikla ta forma, ale scénář byl hotový už před soustředěním.

Jakým způsobem jste volili předměty a prostředky? Navštívili jste obchod s žertovnými předměty?

Marie: Vlastně stačilo otevřít skříň v dramaťáku a už se to na nás všechno hrnulo.

Víťa (vedoucí): Celý příběh vypráví protagonisté kabaretu a tomu jsme přizpůsobili prostředky, které byly po-

užity. Vypravěčem byl kabaret.

Výrazná byla také hudební složka. Jak vznikala? Improvizací? Snažili jste se hudbou podkreslit už hotové situace?

Martin: Vždycky je to improvizace, ale s pevným základem, který jsme připravili během soustředění. Trochu nás omezovaly ty trubky, protože máme jenom jednu stupnici.

A otázka závěrem: chcete mít děti?

Soubor: Ne. Ano! Ano!! Ano! Ne. Nikdy.

Víťa (vedoucí): Já už dvě děti mám a musím předeslat, že Martinovo „ne a nikdy“ nevzniklo poté, co jsme hráli kabaret, ale existovalo už dávno předtím. Není to snad pro něj žádná výstraha... Nebo možná je, ale snad ne na základě našeho představení.

Jitka Hejlová

Výhledově budeme

MLa

Chtěla bych jenom pohladit, na patřičných
místech pravda trochu přitlačit

Kdo

Samí zdraví mladí perspektivní lidé

Vyznání

Tolik jsem o to stál

Tolik jsem si to přál

Scéna

V přízemí na zemi

V černém pokoji

s tebou a přece tak sám

Jak

Mluvili jsme překotně jeden přes druhého

a zjišťovali s údivem, že slova

zapadají přesně do sebe

...

Děti si hrají mezi domy.

A ona čeká, že se to zlomí.

Ale asi... ale asi... se nic nezmění...

Tempo

Čas mizí jak balónek z pouti a oni čekají

Herectví

Nejlíp jim bylo, když nevěděli, co dělají

Tak se snažili

a opravdu si užívali

jenom existovali

a čas běžel skvěle

Mizanscéna

Takže se vůbec nic nezměnilo

Já šel tam a ty tam a já sám a ty tam

Povzdech

Chci víc, než mi můžeš kdy dát

Rytmus

Už dlouho si říkám

Vždyť je to všechno stejný

Nasazení

*Protáhla se líně dlouze zívla v tu chvíli
se mi*

děsně líbila

a myslím že jsem viděl to co ona viděla

O čem

Možná se ti zdá

že život nemá smysl

...

Stojíme všichni ve frontě na štěstí

ale mám takový pocit

že dneska, dneska nám zase nic nedají

...

Něgdy nejdu spát

a motám se městem

a myslím na to co jsem

a hlavně na to co nejsem

...

Aspoň chvíli nebýt sám!

Naděje čili Poselství

Výhledově budeme všichni šťastní

*Z textů Petra Fialy redakčně uspořádala
Jitka Šotkovská*

všichni šťastní

vadlo

Výhledově budeme všichni šťastní

Rozhovor se souborem Mladivadlo ZUŠ Litoměřice

Jak vznikl nápad, že budete inscenovat texty kapely Mňága a Žďorp?

Eliška: Naše vedoucí Lenka Pařízková nám přinesla jejich knížku s texty. Tak jsme si ji začali pročítat a vytahovat ty texty, teré se nám líbily. Až z toho vznikl scénář.

Znali jste tukapelu předtím?

Eliška: Já ano, já jí mám hodně ráda. Ale ostatní ne.

Bylo pro tebe těžké odmyslet si melodie těch písniček a vnímat je jako poezii?

Eliška: Ani moc ne, protože to byly vždycky jen kousičky těch textů, a navíc se promíchávaly dohromady, takže mi to takový problém nedělalo. Ale dala jsem si pauzu od poslouchání.

Podle jakého klíče jste vybírali texty?

Barča: Vybírali jsme to s tím, že je nám všem okolo šestnácti, sedmnácti, takže vztahová témata se nás hodně dotýkají - jsou pro nás aktuální. Taky jsme samozřejmě chtěli, aby to oslovilo i ostatní lidi v našem věku.

Jak moc byl celý proces tvorby kolektivní?

Marek: Hodně. Na hodinách jsme společně vybírali úryvky textů, dávali je do sebe a radili se o všem dohromady.

Eliška: Dělalí jsme to i tak, že si jeden z nás vzal

knížku domů a nechal v ní poznámky o tom, jaké texty se mu líbily a proč. A následně jsme to spolu probírali.

Situace jste vymýšleli až na základě hotového scénáře nebo vznikaly zároveň s ním?

Gabča: Zkoušeli jsme všechno dohromady. Na začátku jsme neměli vůbec žádnou strukturu a až na základě zkoušek vznikl hotový text.

Jak jste přišli na to, která z písní se stane názvem a zároveň i tématem inscenace?

Eliška: Nejdřív jsme měli hotový celý scénář a až pak jsme hledali název. Vycházeli jsme z toho, co sám vypovídal námi sestavený text. Ten kluk nenašel svoji lásku, ale pořád je tam ta naděje, že „výhledově bude šťastný“. Měli jsme ještě další dvě možnosti: „Snad bude lepší mlčet“ a „Obyčejný člověk“ - což by se taky hodilo, ale ta první varianta byla nejlepší.

Postavy ve vaší inscenaci mi přišly trochu sobecké. Je to proto, že lidi ve svém okolí takto vnímáte?

Gabča: My jsme chtěli, aby každá ta postava byla jiná. Takže jsme přemýšleli, jaké všechny charaktery by se tam mohly objevit.

Barča: Eliška hraje takovou dobrosrdečnou a motivující holku, Gabči postava je uzavřená a chladná a ta moje je ta sobecká mrcha.

Proč má Markova postava jako jediná barevný kostým a holky jsou naopak v černobílém?

Gabča: Chtěli jsme naznačit

to, že Markova postava je „jiná“, proto si ani s jednou z těch holek nerozumí. A jednou si možná najde tu jeho, která bude taky barevná.

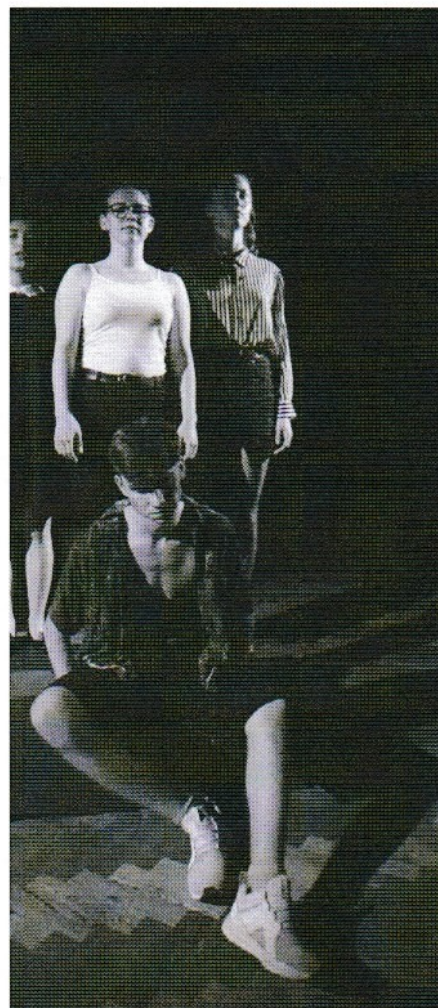
Eliška: Je to taky proto, že postava toho kluka se nejvíce vyvíjí, jeho myšlenky tam proudí nejvíce.

Myslíte si, že výhledově budeme všichni šťastní?

Gabča: Samozřejmě!

Eliška: To záleží na tom, jestli sami sobě povolíme štěstí pociťovat. Takže, podle mě jo - když si to každý sám sobě dovolí.

Marta Hermannová

Problém neřešit problém

Dívky z divadelního souboru Něžná facka užily na Prostějově již zavedený a vůbec obecně funkční formát osobní výpovědi dvou holek – kamarádek a sokyň zároveň, které publiku prezentují své radosti, strasti a problémy. Na to se dá jít všelijak. Experimentální poezií z 60. let, autorským textem plným popkulturních narážek, nebo, jako tomu bylo v tomto případě, poetickou všehochutí – zkrátka vším, s čím se do zajista v dramátku setkáme. Ale není to forma, na které v těchto případech záleží. Co mne jako diváka vždy poutá nejvíce je upřímnost sdělení, naléhavost, radost ze hry, zkrátka energie.

Jestli se holkám z Loun, po tažmo jejich pedagožce něco skutečně povedlo, byl to vstup do inscenace. Začátek fungoval po všech stránkách. Přesná práce s temporytmem, výstavbou dialogu a pauzou. Jenže jak se rozvolňovala soustředěnost akterek, upadalo i počáteční divácké nadšení. Najednou nebyly útržky básní či krátké říkanky pozadím pro řešení konfliktu či vlastního problému, ale staly se pouhým přeříkáváním slov. Nad hravostí převládla repetitivnost a sdělnost ustoupila formě.

A je otázka, jestli je to záležitost únavy, nepodařené reprízy, nebo se chyba skrývá už v dramaturgii užitých textů. Některé snad ani neskýtají pro tento tvar potenciál, a mají-li být hyperbolou, musely by se uchopit jinak – důsledněji. Tím nechci nijak snižovat předvedený kus, který zajisté má potenciál. Prázdna scéna, dvě dřevěné stoličky, dvě holky, dva pohledy na svět spojující se v jeden, to je samozřejmě legitimní a (vzhledem k začátku) může být i funkční, ale jistá dotaženost tomu přeci jen chybí. Vykreslit postavy, vyhrát si s texty, a hlavně řešit problém. Bez toho totiž není dramaticko a bez dramaticka přichází nuda.

Vít Malota

Různě různé texty

*Něžná facka, Louny: Dvě
Lahve*

Povězte mi, co je to vlastně za texty?

To jsou texty, který jsme našly různě po zušce, různě v různých knížkách. Texty, který nás nějakým způsobem zaujaly. Buď tím, že nám přišly vtipný, nebo se nám různě líbily a rozhodly jsme se z nich něco takhle složit.

Ztotožňujete se s nimi? Je představení vaše osobní výpověď?

S některými ano a některé tam dáváme s nadsázkou.

Proč jste se rozhodly zařadit mezi ty texty i texty písniček?

Původně jsme to měly tak, že jsme měly písničky úplně všude a zkrátily jsme to jenom na ty dvě, přijde nám to vtipný. Víc se to tam hodí. Tu Cestu jsme dřív zpívaly, ale pak jsme to vyhodily, že se to tam moc nehodilo. Teď to recitujem a z tý druhý si Róza dělá srandu.

Zvolily jste hodně minimalistickou scénografi. Proč zrovna stoličky?

Protože jsme si říkaly... že potřebujeme něco... že každá bychom mohly mít třeba nějakou židli nebo bedýnku, ale nakonec jsme si řekly, že stoličky jsou fajn, že se daj krásně využít. Že se na nich dá chodit a tak...

R o z b o r y

HODNOCENÍ PŘEDSTAVENÍ / CO SE ŘEŠILO / Z DISKUZE

KABARETNÍ

KURIOZITA

Radovan Lipus: Z dnešních tří představení mělo to vaše nejbohatší divadelní parametry. Pracovali jste velmi dobře s kostýmy, scénografií a hudbou. Celá ta věc byla v dobrém slova smyslu velmi kultivovaná. Tvar je to velmi propracovaný a vy jste velmi disponovaní. Jenom si kladu otázku, jestli by se z toho textu nedalo dostat ještě trochu víc než tahle půvabná anekdota. V té Macourkově povídce je toho víc, než jste nám nabídli. Jsou tam každopádně prvky grotesky. Kořen slova groteska je v italském slově grotta, což znamená „jeskyně“ – groteska vždy balancuje nad propastí. My tady taky nevíme, jestli se ta maminka nezříjí, nevíme, co bude s tou rodinou. Mohlo by to být krutější. Ta maminka je prostě vyhořelá a najednou se stane „něco“! Co je to kouzlo? Chtěl bych vědět, jaká maminka se vrátila. Jestli zase zalezla do té škatulky, nebo se změnila. Myslím, že ten konec je takový nijaký.

vedoucí souboru: My jsme chtěli nechat konec otevřený, ať si to každý domyslí sám.

Radovan Lipus: Ale vy jste ho nenechali otevřený. Kdyby to skončilo v momentu, kdy ona se na ně podívá, tak je to otevřené. Ale pro mě to skončilo tím, že se vrátila do své role a všechno jede dál. To jsou sice detaily, ale Bůh sídlí v maličkostech.

Jitka Šotkovská: Já jsem to četla skrze ten xylofon. Je to taková domácí hrací skříňka, ze které jde krásná, líbívá melodie, která se postupem času změní v něco, co vám leze na nervy. Ve své podstatě je ten text opravdu drastický. Uvede nás do obrazu šťastné rodiny, která se nejdřív rozpadne a pak to celé skončí tím, že si otec se synem zase zpátky uloví matku jako

otrokyni.

Renata Vordová: Pro mě byla nečitelná ta chvíle, když ti chlapi zůstali sami doma. Nesdělili jste mi, co jim vlastně chybí. Obecně jste hodně zůstali u toho „jak“, ale pro mě nebylo jasné „co“. Co je to sdělení, co je ta vaše interpretace?

Vít Malota: Chybí tam nějaké zvraty. Můžete samozřejmě hrát nějaký koloběh – to mi vůbec nevádí. Ale na konci potřebuji vidět nějaké rozhodování: jestli ten osud postava přijme, nebo se něco změní. Rytmus tomu sluší, ale měl by být ještě přesnější – zvláště pokud hrajete kabaret. Hrajete se záplem, jenom když mluvíte a jenom když jste v situaci... ale když jste v pozadí, tak jste vypnutí.

Jitka Šotkovská: Herecky jste velmi dobře vybavení, všechno to vypadá moc hezky. Ale nejsem si jistá, zda je Macourek nejvhodnější materiál k dramatizaci. Trochu se ztrácí čistě kvality jeho vyprávění, které je založené na specifickém humoru.

Vojtěch Bárta: Práce s rytmem a tempem je moc pěkná, ale z textu mám pocit brutálnější a expresionistické grotesky. Vaše zpracování je pro mě moc decentní. Slušela by tomu dynamičtější a kontrastnější práce.

VÝHLEDOVĚ

BUDE-

ME

VŠICHNI

ŠTĚASTNÍ

Jitka Šotkovská: Musím přiznat, že vždycky když jdu na divadlo poezie na základě písňových textů, tak se bojím toho, že se mi budou vnučovat ty melodie. Tady jsem to měla taky, ale fungovalo to pro mě ve chvílích, kdy jste s tou melodií šli do kontrastu. Některé obrazy byly vtipně minimalisticky vymyšlené. S čím jsem ale měla problém, bylo to, že kapela Mňága a Žďorp o těch tragických věcech zpívá příjemnými melodiemi. Vy jste pro mě jeli v tom prvním plánu, ilustrovali jste. Teď je to smutný, tak to ří-

kám smutně. I mizanscéna byla někdy velmi popisná. Cítím, že ty texty vás oslovují, což je fajn, ale mám pocit, že ty divadelní prostředky jsou až moc jednoduché.

Radovan Lipus: Ty poetické válce jste si přivezli? Proč to nebyly normální židle?

soubor: Původně jsme měli rámy, ale pak jsme je vyměnili za ty stoličky, které se hodily i k tomu praktikáblu. Fungují ale jako židle, jde jenom o estetiku.

Radovan Lipus: Jestli Mňága něco nechce – tak být esteticky hezká. Vy to hrozně psychologizujete a lyrizujete, chybí tam kontrast. Kdyby to byly třeba bedny od piva, tak by se to k té kapele hodilo víc. Písňový text není báseň – je spojen s rytmem, s hudbou. A ten rytmus tomu prostě chybí. Mělo by to mít větší nadhled a odpich, víc to do nás napálit. Dělat z toho Skácela není dobrá cesta.

Renata Vordová: Je to ale samozřejmě taky možné, je to způsob interpretace. Jsou tam místa s nadhledem, a tím pádem i uvěřitelná, ale někdy je to strašně falešné a já mám pak pocit, že na mě něco hrajete.

Vít Malota: Nejlíp vždycky zafungovalo, když jste ten text „prostě řekli“. Ve chvílích, kdy jste byli úplně přirození, nás to vtáhlo. Je škoda, že jste nám celou svoji pointu vyzradili hned na začátku. Jste tam vy, jste sami, nikdo si s nikým nerozumí... ale co dál? Mohlo by to začínat obráceně – všechno by vypadalo fajn a my bychom postupně zjišťovali, jak to je doopravdy.

Vojtěch Bárta: Dobře to fungovalo v místech, kde jste slovům dali nové významy – když docházelo k paradoxům a nelogičnosti. Ale mám problém s kompozicí toho scénáře, nemá pro mě žádné dramatické zuby. Jsou tam místa, kde se jde do nějakého ~~100-~~

d i v a d e l

trastu, ale neustále se opakují podobná schémata. Téma je úplně zřejmé, ale ne dost silně vyslovené divadelními prostředky.

DVĚ LAHVE
Jarka Holasová (z publika): Já jsem si to pojmenovala tak, že text převálcoval dramatickou situaci.

Vít Malota: Pustili jste se do fungujícího formátu, ve kterém si „dvě holky na jevišti řeší svoje problémy“. Na začátku to opravdu fungovalo – říkal jsem si, teď si budou hrát, bude to radostný, o všem mi poví s velkou vervou... ale to se v průběhu začalo vytrácet. Najednou z toho bylo jenom: teď se tady postavím, udělám tohle a řeknu tenhle text. Mohlo to být tím, že jste byly nervózní, mohlo vás rozhodit to vedro, mohlo se stát cokoli – jenom popisují svůj divácký zážitek. Stalo se z toho odříkávání textů, které nemá žádný vnitřní smysl. Jako by vám došly baterky. A pak i já jako divák začínám být unavený a vlastně už nechápu, co mi chcete říct.

Radovan Lipus: Vy jste obě dvě velmi zajímavé typy, jste rozdílné, ale na konci jste se slévaly. Na začátku jsou velmi dobře rozdané karty, ale pak se začínají skládat na jednu hromádku...

soubor: Ono to tak má být. Na začátku jsme jiné a trochu proti sobě, ale pak si říkáme ty texty a přicházíme na to, že jsme obě stejné.

Vít Malota: To jo, ale to neznamena, že jste dvě stejné osoby, ale že máte stejný cíl a že na to přijdete – to tam nebylo.

Jitka Šotkovská: Najednou se z toho vytratila lehkost a humor. Těšila jsem se na to, že tam předeštěte všechna ta dramaťáková klišé a objeví se tam všechny profláklé texty. Ale pak se to z toho ztratilo. Myslela jsem, že to celou dobu bude sranda, ale potom jsem měla pocit, že je to myšleno úpl-

ně na vážno.

Vojtěch Bárta: Já chci ještě jednou vy-zdvihnout ten začátek – tam se skvěle pracovalo s komunikací s divákem, s tempem a pauzou, takže o to víc mě překvapilo, co se s tím pak stalo. Taky byly dost zrádné ty stoličky – umím si to představit v mnohem větší očesanosti.

Vít Malota: Jeden divadelní pedagog mi říkal, že se má režisér soustředit jen na začátek a konec, protože zbytek si divák nepamatuje. Tak vy máte z půlky vyhráno.

Marta Hermannová

Vzkaz Radovana Lipuse na úvod celého festivalu:

Nás sice nazývají porotou, ale berte nás spíš jako trochu poučenější a zkušenější diváky. Ideální stav by nastal, kdyby tu došlo k dialogu. Říkejte svoje dojmy, prožitky, impresy, co jste viděli, co vás překvapilo. My vám pak řekneme, co jsme viděli my.

Zrní

rozhovor s kapelou Zrní

Rozhovor s Honzou Ungerem z hudební skupiny Zrní

Přijeli jste zahrát na docela komorní festival, poslední dobou koncertujete především v malých městech.

JU: Je to záměr hrát na místech, na kterých si to užijeme lidsky. Aby to nebylo tak, že kapela je velká a vydělá spoustu peněz, ale aby nás to naplňovalo a bavilo.

Je pro vás důležité při koncertu na lidi vidět, vnímat, co se s nimi děje?

JU: To je skvělý, když můžeme komunikovat i s jednotlivcem a ne jen s masou. Ale jsou i festáky, který tohle kouzlo mají, i když jsou velký.

Stala se z vás "velká", známá kapela. Posluchači vaše texty analyzují, interpretují, pomalu se stávají objekty literární vědy...

JU: Tyhle zvěsti se k nám dostávají, ale moc si to nepřipouštím. Baví mě třeba, že mezi našima fanouškama jsou kluci ve věku, kdy jsem nejvíc přemýšlel nad tím, kudy se vydat i textově i filosoficky. A teď v těch fanoušcích vidím sám sebe, těší mě, že to rezonuje se mnou v minulosti.

Ze zálohy vystupuje Petr Váša a vášnivě se s Honzou zdraví. Následuje vyprávění historiky o cestě

skrze kladenskou Pořdovku, dědečku Vášovi, Ludwigu Wittgensteinovi, synu zakladatele Pořdovky, který se stal filosofem.

Některé starší písničky dnes hrajete v docela jiných aranžích. Co se pro vás s písní v takovém procesu děje?

JU: Je to hrozně zábavný moment v životě kapely. Když vymýšlíš písničku, hledáš ideální tvar. Je nás pět, každé přinášíme svou část a vždycky přijde tvar, u kterého víme, že je to on. A ten nahrajeme ve studiu. A pak za dva roky zjistíš, že s tou písničkou jde pracovat všemožněma způsobama jako s hmotou. Potom se oprostíš od toho ideálního tvaru, najdeš jiný jádro tý písničky a původní aranže jsou ti putna. To důležitý je najednou někde jinde. Písnička je najednou éterická bytost, se kterou můžeš pokaždý jinak tancovat. Je to velká zkušenost do dalších desek, víme, že písničku sice nějak nahrajem, ale že za dva roky bude někde úplně jinde. Je to důkaz prchavosti všeho hudebního.

Jaké to je, když zhudebníte cizí text?

JU: Ten text si o to řekne. Obzvláště Pastorale Antonína Sovy silně rezonovalo s tím, jak jsem se cítil v době, kdy jsme to nahrávali. Měl jsem pocit, že kdybych měl lepší ob-

razotvornost, napsal bych ten text já.

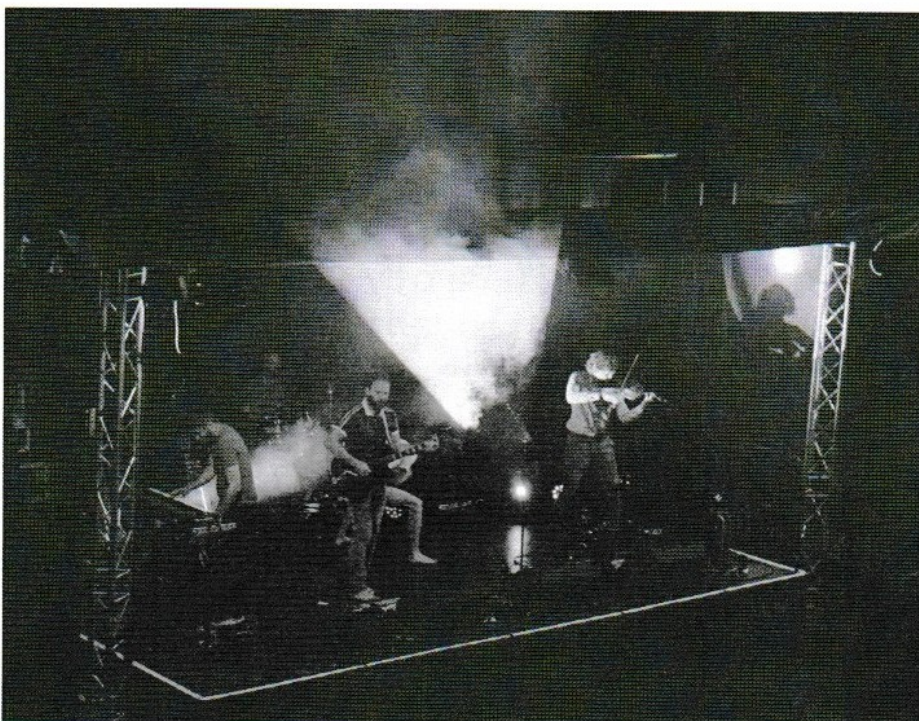
Ze zálohy vystupuje neznámá žena upozorňující na večeri v šatně a netrpělivou recepční čekající v penzionu. Po jejím odchodu přichází dívka s žádostí o podpis a objetí.

V poslední době se více než kdy dřív vyjadřujete k tomu, jak na tomhle světě žijeme a že bychom to tady mohli mít lepší. Jak to dělat lepší?

JU: Dělat hudbu nestačí. Základ je starat se o přírodu. Pořád ji bereme jako doplněk k tomu, jaký žijem života, ale postoj k přírodě, ať to jsou zvířata, kytky nebo hlína, kamení, je tím, co nás dělá lidma. Tam jsme strašně slepí. Ale je to i postoj k lidskému právu ve světě. Každé, kdo začne vnímat, že prioritou není jeho emocionální život, ale že je součástí většího celku, země, kontinentu, planety, by měl být aktivní, starat se o to. Mám radost, že v poslední době vzrůstá energie občanské společnosti.

S láskou

Jitka Hejlová a Kateřina Prášilová

Zahájení 62. Wolkrova Prostějova

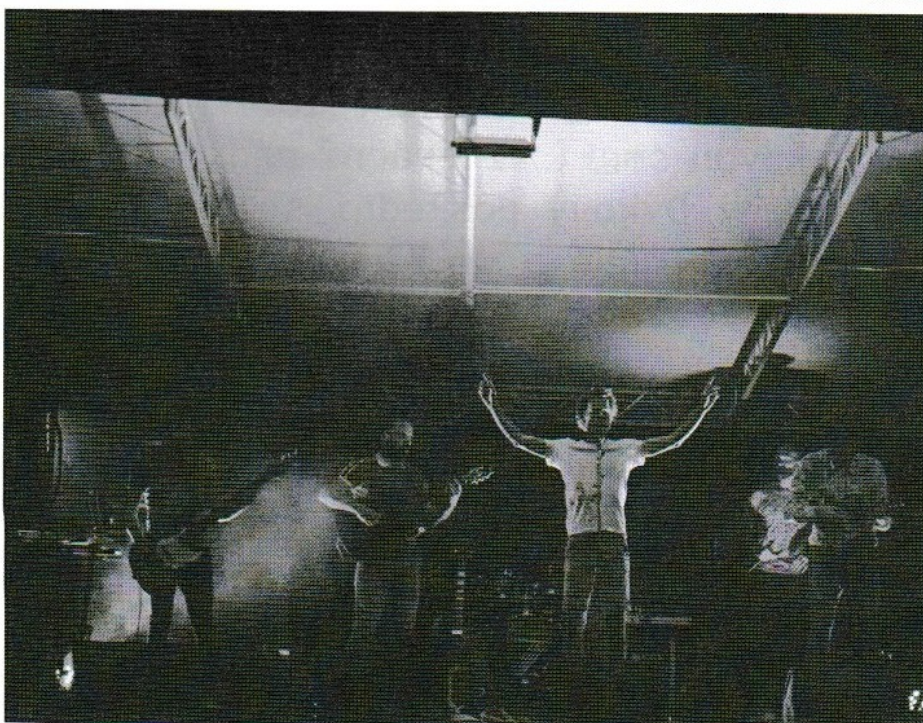
Wolkrův Prostějov byl oficiálně zahájen! Poté co jsme půl dne usilovně pracovali na tom, abychom důkladně propotili své svršky tak, aby jediná nit nezůstala svěží, jsme se v 16:30 konečně uchýlili do přívětivě chladného sálu Duhy. Socha Jiřího Wolkra zůstala tentokrát osamocena v odpoledním slunečním žáru.

Šedesátý druhý ročník festivalu byl započat citlivým přednesem výpovědi o údělu někdejší (i té stávající) organizátorky, tzv. Monologu kancelářské myši v podání paní Alice Gregušové. A máte to, milí recitátoři, slyšeli jste dobře, jak se věci mají. Podepisujte si své texty do pravého horního rohu a nevytvářejte neestetické škrtance!

Masivní klíč od města Prostějova byl úspěšně předán zástupkyni z řad recitátorů. Přítomný pan primátor Mgr. František Jura a náměstkyně Ing. Milada Sokolová se chopili slova a „vážně i méně vážně“ popřáli všem, aby si své výkony především užili.

Užívejme si tedy nejen ty své výkony, ale i výkony druhých a žijme následující týden Prostějovem, stejně jako bude Prostějov žít námi!

Monika Němečková

Smrt jim sluší

„S bolestí v srdci oznamujeme,“ stojí na leckterém parte. Pokud ale takovou bolest na srdci skutečně pocítíte, proveďte bezodkladně následující: 1. ujistěte se, že jste si správně připnuli festivalovou placku, její hroty jsou ostré; 2. ověřte, zdali nejste (ne)šťastně zamilovaní. Můžete-li obě varianty s jistotou vyloučit, nepanikařte. Ale možná vám jde o život. Stupňující se bolest v oblasti hrudní kosti je jedním z typických příznaků *infarktu myokardu*. Bolest se následně od srdce areálově šíří ke krku a do levé horní končetiny, čili prostě ruky. Podobný atak infarktu může trvat řádově 5–10 minut. Poté se vás buď ujme zdravotnická záchranná služba, nebo skončíte jako Viktor Dyk nebo Boris Vian – mrtví. Ale třeba vás budou číst ještě za sto let.

V mládí buřič a radikál, **Viktor Dyk**, autor *Krysaře* nebo básnické tetralogie reflektující první světovou válku, byl během první republiky zvolen poslancem a následně senátorem. Ve světě vrcholné politiky pocítoval „rozpor mezi ideálem a skutečností“, tolik příznačný pro jeho dílo, snad ještě silněji než kdy předtím. A tak si na jaře 1931 vzal dovolenou, vyrazil k moři s vidinou blahodárného odpočinku, nových sil a snad i inspirace k budoucím veršům. Všemi barvami malovaný pobyt u Jaderského moře se ale podle plánu nevyvinul. Infarkt Dyka zastihl během koupání ve vlnách, doplavat ke břehu už bohužel nestihnul. Z literárně-historického hlediska můžeme podotknout, že si úmrtím na ostrově Lopud Dyk alespoň částečně kompenzoval poněkud fádňí místo narození (*1877 Mělník-Pšovka). V souvislosti s Dykovou smrtí literární nadšenci připomínají báseň *Soumrak moře* z Dykovy poslední sbírky *Devátá vlna*: „Vlna se vzdouvá a týčí /prvá a druhá a třetí, / vlna se tříští a láme, / letí a nedoletí.“

Slabý na srdce byl taky **Boris Vian**, známý jako autor kultovní *Pěny dní*, ale také románu s tematickým názvem *Srdce-rváč*. Boris sice nezemřel při čvachtání v moři, ale pro svůj závěrečný výstup si vybral neméně atraktivní lokaci: kino. Na jaře 1959 se konala v Paříži projekce filmu *Budu plivat*

na vaše hroby inspirovaného Vianovým románem. Vian byl sice předem přesvědčen, že v sobě film nemá špetku stylu a otevřeně požadoval, aby bylo jeho jméno odstraněno ze závěrečných titulků, přesto ho ale přátelé nakonec přesvědčili, aby se premiéry zúčastnil. Hned v úvodních titulcích ale stálo: „Podle románu Vernona Sulivana přeloženého z amerického originálu Borisem Vianem“. Jméno Vernon Sullivan používal Vian jako svůj pseudonym. Film tedy natočila parta neinformovaných diletantů. Bravo! Rozlíčený Vian se zvedl ze sedačky a na celý kinosál zařval: „Ah non...!“, „No to snad ne!“ Pak se zhroutil zpátky a definitivně ztratil vědomí. Lékaři sice diagnostikovali infarkt, se znalostí Vianova díla ale můžeme bezpečně konstatovat jediné... urvalo mu to srdce.

Jménem pozůstalých
Jitka Hejlová

RÁD BYCH

Rád bych

Rád bych

Velkým básníkem

se stal

Aby mi každý z lidí

Na hlavu věnec vavřínů

Rád dal

Jenže nemám

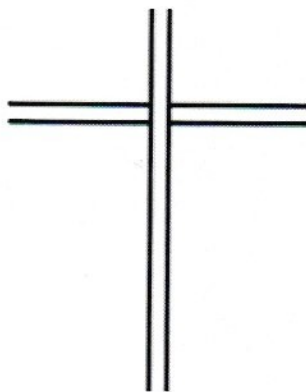
Dost smyslu pro knihy

A až moc myslím na život

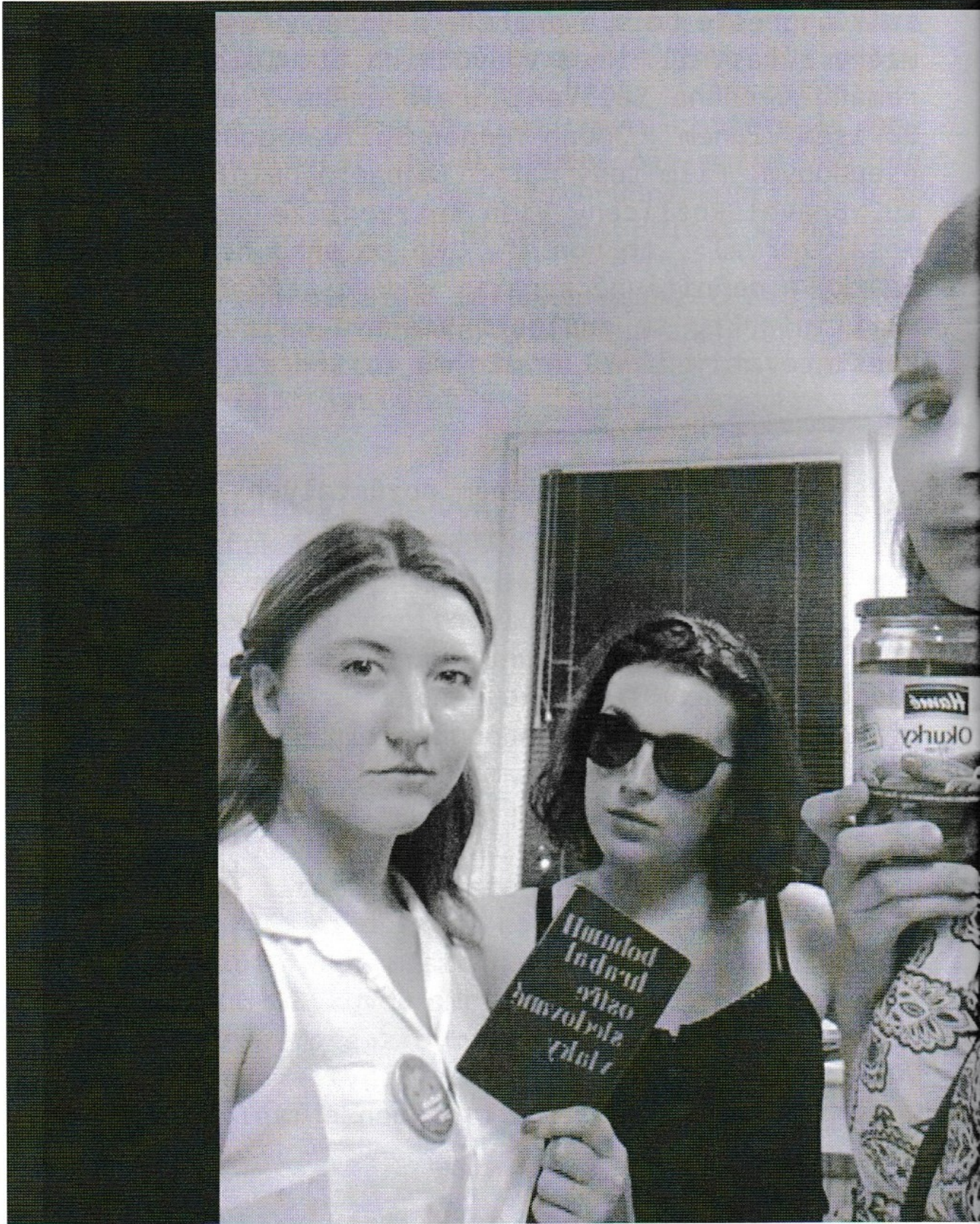
A až příliš na lidi

To abych navždy spokojil se s tím

Že velkým básníkem být neumím.

Boris Vian : Je voudrais pas crever (Uštvat bych se nechtěl)

Verča Holcová ▶ Redakce Wolkráče ...

2 hod · 🌐

Expozice: Marta, okurky a Bohumil Hrabal
#marta #svacinaodmaminky
#neconaprvnipohledpoetickeho

Vám, Anna Sipkova a Barbora Wortnerová

To
se
mi
líbí

Okomentovat

Sdílet

Zpráva

Napište komentář...

Už se hraje! příspěvky z fb

Prostějov všední nevšední

aneb prostějovské čumění

Prostějovské čumění. Přijdu do Prostějova a čumím. Čumím na lidi, na auta, na domy, na situace. Prostě čumím.

„Ještě jednou uslyším něco o plyšácích a naseru sel,“ říká tatínek asi pětiletému dítěti. Zrovna čumím na náměstí. Vzduch se třepetá a já čumím na ubohé lidské životy, naděje vypařující se ve třiceti stupních celsia.

Čumím v pizzerce. Chlapi čumí na servírky. Obří doga čumí na páníčka. Já čumím do meníčka. Puntíkaté hrnky čumí z poličky. Všichni čumíme. Cítím závan větráku. Vzduch se pohnul. Až doteď strnule čuměl na místě. Chlapi od vedlejšího stolu čumí na servírky. Hodnotí. Platí. Kartou i kešem. Čumím na tmavou rtěnku slečny za barem. Očumuju a už čumím na pizzu. Museli zamknout, chodí jim sem lidi!

Dělníci z kováren na skládacích kolech čumí přes řídítka před sebe. Čumí skrze své bradavice na ksichtu. Čumí do výhně kovárny, čumí, jak ten smutnej topič čuměl. Dlouho čumět nebudó.

Čumím na Zrní, oni čumějó na mě. Čumíme. Oni hrajó, já nehraju.

Čumím na čapi. Čumím v divadle. Čumí se mnou sto lidí. Každý čumí na něco jinýho. Čumím na sen, čumím, jak matku stíhaj fakani ve snu. Čumím.

Mam tři batohy. Čumím kolem. Železniční štráse. Lidi čuměj na mě. Asi protože mam fousy. To tady čumilové nemaj, žejó.

Příště zase počumíme.

Martin Kuncl

Prostějovský běh, prostějovské běh- ny

Den, kdy se do Prostějova začala sjíždět redakce, je jako den stvořený k tomu, aby se někdo proběhl. Místo, které se k tomuto nabízí, je pochopitelně nádraží, coby shromaždiště všech příjíždějících. V minulém sloupku jsem nastínila, že pro vás možná zjistíme, jak dlouho v Prostějově trvá doběhnout z místa na místo, odněkud někam, z bodu A do bodu B.

Výchozí bod: vlakové nádraží.

Cílový bod: kavárna Canall sídlem v poeticky pojmenované ulici Wolkerova.

Vzdálenost: 1,3 km.

Naše figurantka Marta zvládla tento běh za krásných 13 minut a 31 vteřin. Je nutno zohlednit, že teplota vzduchu se tou dobou pohybovala okolo 29° C a figurantka nesla na zádech krosnu o váze přibližně 5 kg. Google mapy navíc nabádají k opatrnosti: trasy pro pěší nemusí vždy odpovídat skutečnému stavu. Nejedná se tedy o terén pro začátečníky. A jak sama Marta varuje: „Reálně umřeš!“

Máte-li soutěživého ducha a smrti se nebojíte, neostýchejte se, proběhněte se a váš čas nám přijďte nahlásit do redakce. Možná právě o vás bude příští článek v rubrice Rekordy WP.

Monika Němečková

Na jednokolce snadno a rychle během jednoho festivalu

A je tu opět vaše oblíbená výuková rubrika. Věřím, že jste už všichni natěšení a už se vidíte prohánět se po Prostějově na jednom kolečku. Ještě předtím, než se však do výuky pustíme, je třeba nejprve pečlivě vybrat jednokolku.

Jak jsem již v minulém čísle říkal, přednes a jízda na jednokolce jsou v podstatě totožné disciplíny. U přednesu je na začátku vždy nejdůležitější výběr textu, který se bude hodit k osobě interpreta. Stejně tak je tomu s jednokolkou. Ne všichni mohou jezdit na nablýskané jednokolce z internetových e-shopů. Musíte si najít svou vlastní, osobitou jed-

nokolku, která bude souznít s vaší duší, přesně jako text s duší interpreta. Když ji uvidí vaši přátelé, musí jim být hned jasné, že tato jednokolka je vaše.

Pro někoho se samozřejmě hodí zánovní, nová jednokolka z obchodů, zde je třeba si dát pozor jen na barvu a materiál. Mnoho lidí, mezi které se řadí hlavně umělci, potřebuje jednokolku ojetou, opotřebenou, s historií. Extrémním případem pak jsou lidé, kteří hlídají dnem i nocí u kontejnerů, jen aby nezmeškali chvíli, kdy někdo ponese právě tu jejich jednokolku do smetí. Někdo musí svou jednokolku ukrást (je to jako s texty), někdo si

ji musí sám vyrobit - ať už z pneumatiky auta, rozříznutím obyčejného jízdního kola či sofistikovanějším technickým způsobem.

Text ani jednokolka k vám prostě nepřijdou samy. Musíte sami zjistit, jaký typ je ten váš a jaká je vaše cesta k jeho získání.

V příštím čísle už začneme s výukou jízdy, takže na sehnání té správné vaší jednokolky máte jeden den, tak vzhůru do ulic. Jednokolcům zdar!

Vít Marušák

ZAMILOVANOST V PODTEXTECH

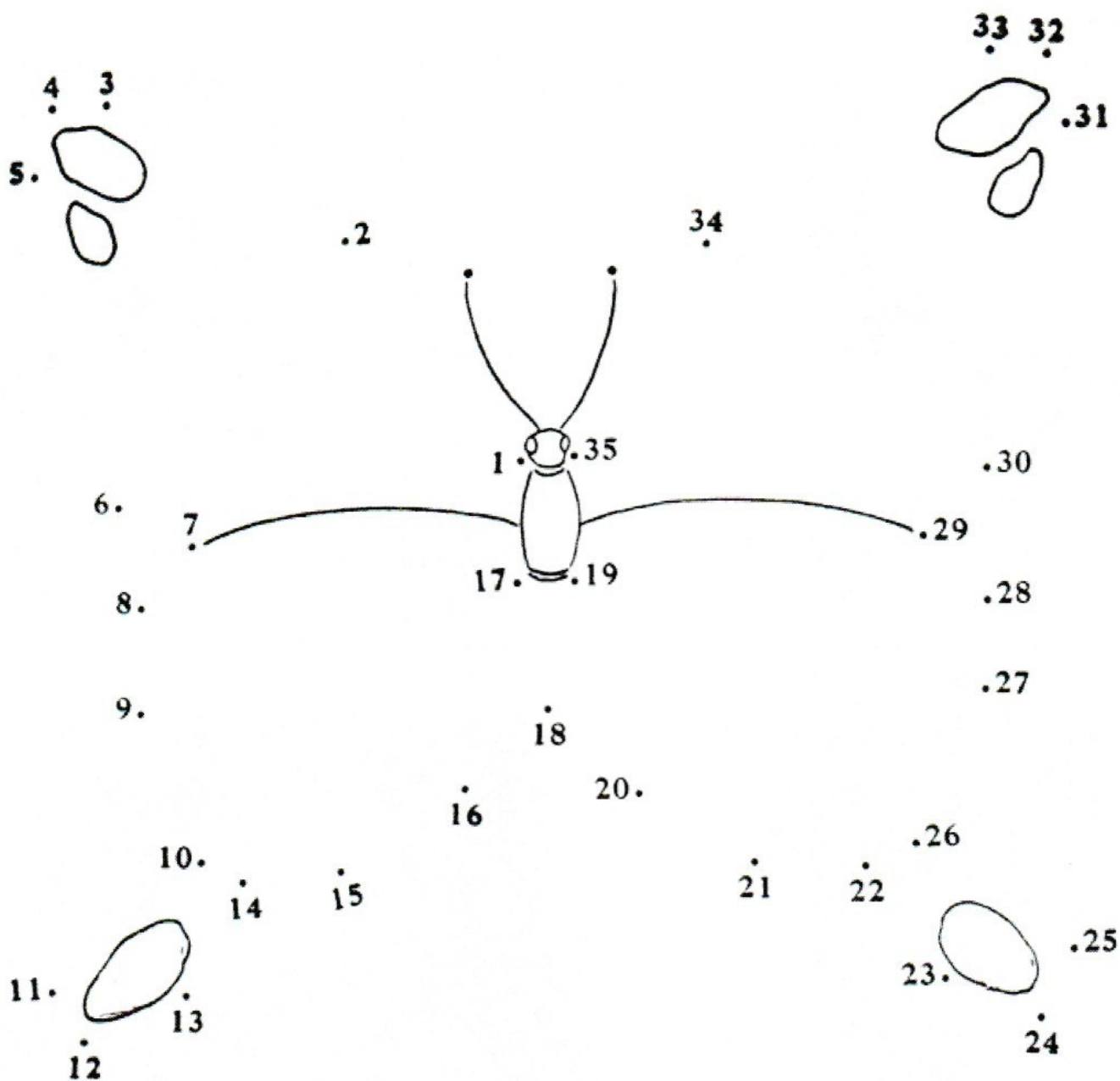
Na Wolkrově Prostějově, celostátní přehlídce uměleckého přednesu a divadel poezie, tom milovaném Wolkráči, jsem letos počtvrté, poprvé ale jako členka redakce. Přesně ve chvíli, kdy hodiny odbily třetí odpolední, jsem vystoupila na prostějovském hlavním nádraží. Mým prvním cílem byla ta zcela příznaně hipsterská kavárna Canall, sídlící příhodně ve Wolkerově ulici, ve které vás všichni halasně zdraví už od dveří. Cestou tam jsem se těšila pohledem na staré známé výlohy, s úsměvem procházela kolem Ječmínek a prostě prostějovsky měla radost, že už to tady krapet znám. Po kávovém osvěžení jsme vyrazili do sídla redakce a já dostala přidělené své místo u stolu. Nad ním visí nástěnka se spoustou textového materiálu, převážně motivační-

ho charakteru. Jako by na mě někdo myslel. Je tu příručka s názvem „jak zvládat stres“, papírové hodiny s nápisem „správný čas je právě teď“, jednoduchý návod na „boj proti civilizačním chorobám“, plakátek s titulem „zdravé město Prostějov“ nebo třeba „přehled evidovaného majetku dle místnosti“. Středem toho všeho je citát Abrahama Lincolna: „Lidé zažijí jen tolik štěstí, kolik sami sobě dovolí.“ (Jestli jste četli rozhovor s litoměřickým souborem Mladivadlo, nutně teď musíte prožívat déjá vu.) V redakci vládne přímo láskyplná atmosféra. Večeříme housky z jednoho mikrotenového sáčku, energii doplňujeme čokoládovými sušenkami dvou druhů a společného vlastnictví a na povzbuzení ve chvílích nouze tu máme sklenici kyselých okurek. V článku National Geographic jsem se do-

četla, že za naše milostná vzplanutí je zodpovědných 12 částí našeho mozku. Když jsme zamilovaní, všechna tato centra jsou ve střehu a pracují doslova jako tým. Stejně jako my v redakci. Podle mě to spolu souvisí. Ano, dnešní zamilovaný text je ten, který právě čtete, a jeho zamilovanost se ani nesnaží být podtextová. Přece jsem slíbila, že to budu brát vážně. Lidé by se totiž měli brát vážně. Lidé by se měli brát, vážně. Libé se totiž berou...

18
lidé se berou pro ticho které je slyšet jenom ve dvou
jinak to ticho neunesou jinak je ticho přemůže

(Jan Skácel, ze sbírky Chyba broskví)

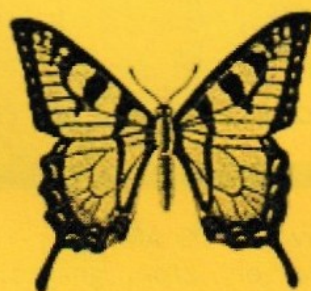
Zvládneš pospojovat obrázek? Co je na něm vyobrazeno? Výsledek nám zašli do redakce nebo vyvěš na náš facebook!

Motýle

Andrej Babiš

My v Čechách máme rádi přírodu.
Máme obrovský program na vodu,
chceme zasadit deset milionu listnáčů,
kůrovec nám žere lesy.

My chceme znovu motýle.
A včely mají rády řepku,
můžou si kecat novináři, co chtějí.
Mají, je to pravda.
Já jsem byl v Lysé nad Labem na výstavě.

Základy estetiky

Platón

Hned z kraje festivalu nechám Platóna, aby nám všem trochu přistříhl křídýlka. Byl-li by totiž Platón filosofem žijícím, za účast na Wolckrově Prostějově by nás téměř jistě všechny zavrhl a prosil o naše vyobcování. Platón to viděl asi takhle: svět vezdejší je jen odrazem světa idejí. V tomto světě idejí existuje Krása, celistvá a dokonalá. Básníka Platón ve své blahosklonnosti přirovnává k magnetu, který tuto Krásu ve svém díle jen zprostředkovává. A potom je tu rapsód, který básníkově dílo

interpretuje, a je tedy dalším článkem pomyslného řetězce magnetických kamenů. Rapsód tak činí ve stavu jakési extáze (entusiasmu), kterou přenáší na další články, adresáty. Básník i rapsód jsou tedy v očích Platónových jen nesvéprávná média, jejichž výkon nepodléhá racionální kontrole.

Nadto je výsledkem básníkovy tvorby až „třetí od pravdy“, rozumějte: na základě ideje je vytvořen objekt v našem světě smyslovém (a už ten samozřejmě z dokonalosti ideje ztrácí) a tento smyslový objekt je

znovu napodoben básníkem. Z toho pro Platóna plyne, že umělecká tvorba nezprostředkovává Pravdu, a tak je pro společnost škodlivá. Navrhoval tedy básníky ze společnosti vyhnat docela. Nazíráno dnešní optikou se jedná o poměrně radikální a krutou teorii. Ale necíťme se dotčeni, Platón své estetické názory tlumočil skrze dialogy, kterých napsal hojnost a míra jeho příkrostiti k umělcům se napříč těmito dialogy různí. A možná je dobré zavést do našich vod otázku recitátorovy přítomnosti.

Kateřina Prášilová

Nočníček

Aleš Vrzák
Malý Aleš Náš
Němý Aleš

Kateřina popouští fantazii
štěnátko.

Martin má pejska, ježečka a
pět ochran proti rakovině.

Marto, řekni něco vtipného...

Smrt a Dyk.

Já nevidím lásku!

Kant je oproti Hegelovi myšáček.

Občas se někdo zachechtá,

jenom Jitka pořád neslyší.

Martin Kuncl neviděl recitátora
dobrých šest let.

Co tady letí? Aaaa, zmrď!
(Plesk) Koukej!

Hele, budete ještě někdo
říkat něco vtipného, nebo to
můžu poslat? (02:14)

UPOZORNĚNÍ: Bar27 ve Školní 24, 30m od Duhy bude mít ode dneška opět otevřeno. Stavte se a nenechte tam sedět Renatu s Vojtou samotné. Obsluha zde bude do té doby, dokud tam budete vy!

Neprošlo jazykovou korekturou. Vydává NIPOS ARTAMA.

redakce WP2019: Martin Kuncl_šéfredaktor, zlom, grafika; Vít Marušák_redaktor; Jitka Hejlová_redaktor; Kateřina Prášilová_redaktor; Monika Němečková_redaktor; Marta Hermannová_redaktor; Marek Gerhard_foto